Nostàlgia
Margarida Bassols

L'altre dia, mentre cercava un manual d'entonació entre els meus llibres, vaig retrobar "Un pensament de sal, un pessic de pebre" de Montserrat Roig i em va entrar un sentiment profund de nostàlgia. Vaig sentir enyorança, no tan sols de la dona escriptora d'esquerres que va viure una vida intensa i apassionant; sinó dels intel·lectuals catalans en general i dels escriptors en particular.

Els de la meva generació recordaran la ploma perspicaç que aquesta autora desplegava en la seva columna diaria de l'AVUI. Amb una mirada compromesa i un gest crític hi repassava les vicissituds de la vida catalana d'aleshores però també del món, i ho feia —coherentment— en la seva llengua.

El seu cas, però, no és pas una flor que fa estiu. Ben al contrari, d'altres escriptors d'anomenada ens acompanyaven llavors i ho han fet després des d'espais de la premsa escrita en català. Josep M. Espinàs, Ramon Solsona i Màrius Serra en són alguns.

D'aleshores ençà ha plogut molt i, tot i el cofoisme oficial, alguna cosa passa en la cultura catalana i en el món de la comunicació que empeny molts d'aquests professionals a deixar la seva llengua i engrossir la nòmina, ja ben servida, dels qui ho fan en castellà.

No crec pas que la raó d'això sigui la manca de públic, ja que el català mai no havia tingut tants lectors competents; ni que ho sigui la crisi de la premsa escrita, que fins i tot ha trobat en la xarxa un vehicle innovador i eficaç.

Què passa, doncs? S'han trencat els ponts, entre la literatura i el periodisme en català, que ens havien donat tan bons resultats?

Igual que els actors han d'anar a Madrid per fer bullir l'olla, els nostres escriptors s'han d'aixoplugar en una llengua més poderosa, en un territori conceptual diferent, per arribar als lectors. És ben trist!